

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt s'dingsdags, s'donderdag en zaterdag.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker
uitgever van dit blad. groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
» » » » » 8 fr. buiten »
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel. 15 »
De reklamen » 25 »

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk
uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in
hetfransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren
gegeven genieten voordeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 14 MAERT.

Wy lezen in den *Belg* van Leuven :
De liberalen zeggen dikwyls dat zy de religie beminnen.
Ziehier nogtans hetgeen in den *Nouveliste* van ver-
leden zondag staet :

« Dezer dagen heeft te Verviers de burgerlyke begra-
» fenis van M. Victor Lejeune, portretschilder, plaets
» gehad... De afwezigheid der katholieke geestelykheid
» betuigde dat de overledene tot het laatste toe getrouw
» was gebleven aen de overtuigingen (?) waarvan hy
» zyn leven lang was bezield geweest. De personen die
» zyn lyk volgden, gaven hulde, door hunne tegen-
» woordigheid aen die EERLYKE VOLHERDING, en beleden
» nog eens een der grootste leerstelsels der hedendaegsche
» maetschappy : *de vryheid van geweten*. »

Wat hier de vryheid van geweten komt doen, weten
wy niet. Wil iemand gelyk eenen hond sterven, *de*
gestibus, en zoo voorts; zulks staet hem natuerlyk vry.
Maer zouden die zelfde personen die het lyk van dien
kustschilder naer zyne rustplaets vergezelden, ook zyn
meegegaen, indien hy, in de vryheid van zyn geweten,
als christen ware gestorven? Zekerlyk neen. Of zou de
Nouveliste, in dit geval, met zooveel ophof van zyne
begrafenis gesproken hebben? Zekerlyk neen! Wat
komt hy dan van vryheid van geweten raekallen? Is
het geweten van den christen ten minste niet zoo vry
als dat van den goddeloozen?

Victor Lejeune was een onbekende kunstenaar. Ware
hy niet in goddeloosheid gestorven, dan had de *Nou-
velliste* hem niet een artikel toegewyd. Die woorden :
eerlyke volherding laten overigens genoeg de gevoelens
van dit blad blyken.

Maer of deszelfs opstellers, wanneer zy, op hunne
heurt, op hun sterfbed zullen liggen, ook die « *eerlyke*
volherding » zullen hebben, daer twyfelan wy aen. De
grote hoop van die buffers zonder overtuiging, die tegen
de religie schreeuwen omdat zulks de mode is, haesten
zich naer het Geloof terug te keeren, als de hand van
God hen raekt, en verzoenen zich, door eene *eerlyke*
boetvaardigheid, met den God dien zy ontkend hebben!

Laten wy hopen dat wanneer die goddeloozen zich op
hunne laatste oogenblikken zullen willen bekeeren, zy

DE JONKVROUW,

DOOR EDUARD HOFBERG.

(Vervolg)

Steven met Jack en Will, traden met kruiken binnen.
De eerste riep: Ik zie dat uwe dienaren dorst hebben.
heeren! zy hebben als jagthonden in myn kelder gespuurd
om den besten wyn te vinden, waerlyk al te dienstvaardig.

— Zy zyn dat niet gewoon, Steven! en daerom moet gy
ze eens uw gansche huis door leiden, of er soms nog iets
beters schuilt.

Steven zag met geveinsde verwondering op, en antwoordde
lagchenlyc: Welken, zoo als u wenscht; maer ik durf ver-
zekeren, dat ik het beste gegeven heb, dat ik bezit. Komt,
vrienden, volgt my, zoo gy wilt. Zy gingen, terwyl de baron
en de ridder zich eenige glazen inschonken en het vuor
opstookten.

— Ik geloof, dat wy wel zullen doen, met hier den
nacht door te brengen, het is hier goed, zeide de baron.

— Doe zoo als gy wilt, het is my om het even, bromde
de ridder, maer gy zult zorgen, dat ik uwe nicht in handen
kryg.

Dit antwoord deed den baron in overdenkingen vervallen,
tot de drie mannen terug kwamen, en Steven zeide: Thans
kunt u uit den mond uwer vertrouwen hooren, of ik iets
verborg; zy hebben gezocht als of er een schat te halen was,
maer het was, tot hun werkelyk keelwezen, vruchteloos.
Het zyn dorstige snaken!

Allen velden en ledigden de glazen, en zoo ging er een
naer in onafgebroken stille voorby. Ofschoon hy het niet
ontwaerde, bespiedde Steven den ridder, dien hy nooit
voorheen gezien had.

Op eens stond de baron op, keerde met den ridder ter
zyde en fluisterde eenige oogenblikken met hem. Daarna

aen hun bed geene van die monsters zullen ontmoeten,
welke, onder den naem van *solidaires* bekend, zich de
afgrysselyke tael voorschryven, van den stervende ver-
wyderd te houden, en daarna met eene helsche vol-
doening gaen uitroepen dat de ongelukkige in de *vryheid*
van zyn geweten als goddelooze is gestorven!

De kiezingen voor den gemeentelyke Raed van Ant-
werpen hebben gisteren, volgens gewoonte, voor uitslag
gehad, dat de kandidaten door de *meeting* voorgedragen,
allen zyn gekozen geworden; het zyn de heeren Dumercy-
Heirman, met 703 stemmen; Finck, advocaet, met
686 id.; Ludovicus Mathot, fabrykant, met 693 id.;
Lefever-Mols, met 708 id.; J. Verbist-Haye, negociant,
met 701 id.; Sano, ondernemer, met 699 id.

Er waren 728 geldige stembriefkens; de censgezind-
heid is dus groot geweest onder de stemmende kiezers.

De uitslag is eene nieuwe protestatie tegen het minis-
terie, te voegen by de voorgaenden. De kiezingen van
heden en morgen zullen welligt denzelfden uitslag heb-
ben. Dat belooft voor de aenstaende kiezing van juny
voor de Kamer der volksvertegenwoordigers.

Levensbeschryving van Z. H. Pius IX, DOOR VEUILLOT.

Dit schrift, dat sedert enige dagen door de fransche
katholieke dagbladen *waer aengerkondigd*, komt thans te
verschynen. Het is eene getrouwe opsomming van het leven
en het pausdom van Pius IX. Wy zullen er eenige bladzyden
uit overnemen. Nooit werd de groote figuur van Pius IX
met meerder waerheid afgeschilderd dan in de ingeboe-
zende bladzyden in dewelke M. Veillot, al zyn vernuft en
gansch zyn hert heeft opengespreid.

Pius IX heeft zorg gehad als 't ware hy zelf, dag per
dag, gansch de staetkundige geschiedenis zyns pausdoms te
beschryven. Niets is zonder eene openbare opheldering
gebleven, onwederlegbaar voor de oogen der geschiedenis;
hy heeft niet toegelaten dat de leugentael het nakomeling-
schap kon misleiden. De stuks van hem regstreeks voort-
komstig, hebben de welsprekendheid van zyn karakter
gevormd uit sterkte en teederheid, en waerin altyd eene
aenhoudende snaer trilt. In eene zynere proklamatiën tot de
Romeinen, toen de oproer hem naer den Calvarieberg

zeide hy tot de knechten: Gaet naer het kasteel en haelt ons
twee paerden, doch dit geschiede zoo snel mogelyk. — Jack
en Will verwyderden zich dadelyk; toen hernam Millaay
tot Steven: Wy zullen ons een weinig ter ruste leggen,
indien gy hiertoe eene geschikte plaets hebt; maer zoodra
onze dienars terugkeeren, moet gy ons wekken, want wy
willen dan onmiddellyk verder gaen, wyl onze zaken spoed
vereischen.

— Ik heb eene behoorlyke legersteede, edele heer, zy is
geheel tot uwe dienst, en ik zal strikt volgens uwe bevelen
handelen, zeide Steven, en leidde hen in het vertrek, waer
de jonkvrouw eene korte wyl gerust had, en thans hare
vervolgers den slaep zochten. — Steven zette zich weder
by het vuor. Verscheidene gedachten doorkruisten zyn
brein. Diep betreurde hy de jammervollen toestand, waerin
zyne beschermeling zich moest bevinden, die in hem haer
vertrouwen gesteld had. Dikwyls gevoelde hy grooten lust
den snooden belagers de gelegenheid te benemen haer te
vinden; maer hy wendde zich met verachting hiervan af, en
zond een gebed tot God, opdat hy haer mogt beschermen.
— Twee uren later keerden Jack en Will met de paerden
terug. Steven riep de slapenden, die dadelyk opstonden. De
ridder zeide tot zyne knapen: Gy kunt hier uitrusten tot de
dag aanbreekt; dan zult gy de omstreken doorkruisen, om
de jonkvrouw op te sporen. Wat u betreft, Steven, tracht
ingelyks haer te ontdekken; eene groote belooning wacht
u, wanneer gy ons haer kunt aenwyzen.

— Ik zal alles in het werk stellen, om de jonkvrouw op
te sporen, edele heer, antwoordde Steven.

Na nog eenige woorden gesproken te hebben, verlieten
zy het huis en stegen te paerd, waerop zy in vollen galop
heenrenden over den zelfden weg, welken de jonkvrouw
gegaan was. Ofschoon het weder zeer ongunstig was, wer-
den zy veilig overal heengevoerd, want huane paerden
waren van het beste ras, en kenden geene vermoeijenis.
Spoedig hadden zy het bosch bereikt. Hier reiden zy lang-

stuwde, riep hy uit: *Populo mi, quid feci tibi?* Myn volk,
myn volk, wat heb ik u misdaen?

Te Gaëta, Roomen in het bezit der Mazzinisten ziende:
« O Roomen! God is er my van getuige, elken dag
verhef ik myne stem naer den Heer, en, neêrgeworpen in
zyne heilige tegenwoordigheid, bid ik hem vuriglyk dat hy
dien geesel zou doen ophouden die u kwelt en die alle
dagen langsom zwaerder weegt op u. Ik bid hem dat hy de
aenstokingen der bedorvene leeringen zou doen ophouden
en dat hy van uwe muren en van gansch den Staet de
politieke sprekers zou verwyderen die den naem des volks
misbruiken. » Een ander mael gebruikt hy het woord zelve
van Christus, om de doorslepenheid te beschamen van hem
die hem gedachten durft opleggen welke hy niet heeft: « Ik
heb tot de wereld gesproken in het openbaar, en nooit iets
verdoken gezegd! »

De samenspraak van Pius IX is de aengenaemste, de be-
koorlykste die men zich kan inbeelden. Het is niet over-
dryven als wy zeggen dat geheel de wereld er zyn genot
heeft van gehad, en geheel de wereld goest er getuigenis
van. Sedert zestien jaren heeft Pius IX eene ontelbare
menigte personen ontvangen van alle landen, van allen
ouderdom, van alle standen, hy heeft hen aenschouwd, heeft
met hen gesproken en heeft hen verrukt gelaten en gebal-
send van zyne zachtmoedigheid. Dit geduld dat alles aen-
hoort, dit verstand dat alles verstaet, deze liefde die zich tot
alles verleent, worden gediend door een geheugen dat noch
een voorval, noch een aengezigt kan vergeten. Hy heeft
zich den armen, den bedolera, den slaef gedenkt, en hy
heeft ze getroost. Op den troon heeft hy de minste vrienden
zyner jeugd herkend. Geloovigen uit den nederigsten stand,
het geluk gehad hebbende, na een lang verloop, voor zyne
voeten terug te verschynen, hebben hem het onderhoud
hooren hernemen daer waer zy het tien jaren te voren
gelaten hadden; zy hebben de zoete vreugd gehad in hem
dit diep karakter te herkennen der goedheid die zich byzon-
derlyk meer hecht aen degenen voor dewelke zy reeds veel
gedaen heeft.

De goedheid is de grond dier grootmoedige ziel. Zy is
goed, helder, en wat verwonderen zal, zy is geestig en
vrolyk. Maer zou men zich niet moeten verwonderen, in
tegenwoordig, dat zulke geneigdheid tot het goede, zulk een
levendig geloof, zulke dringende liefde en een zoo gedurige
bystand van God in de bestendigheid der gevaren, niet
beloond waren door die gaf van inwendige gerustheid
waeruit zachtelyk de heilige vreugd straelt? Zyne ernstig-
heid is gemakkellyk grimlachend, gemakkellyk teerhertig.
Hy spreekt van de menschen zonder bitterheid, vermydende
zooveel hy maer kan zyne vyanden te noemen. Wanneer

zamer, en sloegen verschillende paden in. Ten laatste
bemerkten zy dat het vruchteloos zoude zyn, hier lang te
zoeken, dewyl de duisternis hun niet veroorloofde, iets te
onderscheiden. Zy besloten dan het woud te verlaten. Toen
zy het open veld weder bereikt hadden, brak de dag aen. Nu
zeide de ridder:

— Baron, ryd gy naer myn slot, ik zal eens even naer
myn vriend Northrury gaen, om hem te verzoeken ons te
helpen. Ik ben verzekerd, dat hy dit doen zal, want wy
kennen elkander sedert langen tyd. Millnay nam hierin
genoegen, en elk reed zyne weg. Forterall bereikte een
kwartier uer later een schoon kasteel, waer hy door de
bedienden als een welbekende gegroet en by hunnen heer
aengediend werd. Dadelyk werd de ridder in eene groote
zael toegelaten, waer zyn vriend spoedig verscheen. Deze
was een schoone, jonge ridder, wiens uiterlyk minzaamheid
aenduidde en achting inboezemde. Hy was blykbaar ver-
wonderd dezen te zien, en vroeg met een glimlach:

— Wat heeft u zoo vroeg uit het dons gejaegd?... Dat
zal voorzeker eene zeer gewigtige zaak zyn.

— Ja, ja, het is een duivelsch ding dat my tot u dryft.
Eene aerdige jonkvrouw is er de schuld van.

— Ha, ha, nu vat ik het, ge zyt verliefd! en hebt gewis
uwe dame bezocht, of gaet naer haer toe?

— Verliefd!... riep Forterall, met een vrachtend gebaar;
ik dacht dat ge my genoeg kendet om wel te weten, dat ik
my met die dwaesheid niet ophou. Er is wel een huwelyk
op handen, maer het betreft toch eigenlyk iets anders. Ik
zal het u eens vertellen. Gy kent den baron van Millnay...
welnu, die heer houdt veel van het spel, maer is zeer ongeluk-
kig. Ik heb verscheidene nachten met hem gedobeld,
met dat gunstige gevolg voor my, dat hy zyn gansche ver-
mogen verloren heeft. Eenige dagen geleden liet ik hem
aenzeggen, dat ik zyne goederen als de myne beschouwen
en in bezit nemen zou. Dat heeft hem zekerlyk niet bevalen,
want hy kwam by my met een vreemden maer toch aenne-